

Osman Balcıgil

53. Risale

DESTEK YAYINLARI: 565
EDEBİYAT: 212

53. RİSALE / OSMAN BALCIGİL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2015
2. Baskı: Ekim 2017
3. Baskı: Mayıs 2019
4. Baskı: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-86-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Osman Balcıgil

Kâinatın tüm sırları bu sayfalarda gizli!

53. Risale

*İhvan-ı Safa bilgeleri yazdı,
Tapmak Şövalyeleri korudu.*

OSMAN BALCIGİL

www.osmanbalcigil.com

1955'te İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

Çalışmaları

Birikim Yayınları, 1977-1980 Yayınevi yöneticisi.

İletişim Yayınları, 1980-1983 Yazar ve editör: Yeni Gündem, Video Sinema, Tarih ve Toplum, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi.

Cumhuriyet Gazetesi ve Dergisi, 1983-1985 Yazılar, Röportajlar ve Oxford Mektupları.

Hürriyet, Hürriyet Pazar ve Tempo Dergisi, 1986-1988 Yazar, editör.

Hürriyet Production, 1989 Araştırmacı, yapımcı, koordinatör: Hodri Meydan, Tele-Vizyon, Tempo, Basın Kulübü programları.

- Show TV**, 1993 Haber Müdürü, Baş Sayfa programı yapımcısı.
ATV, 1994 Haber Programları Genel Koordinatörü, Üçüncü Sayfa, 41 Dakika programlarını hazırladı ve sundu.
Kanal 6, 1996 Haber Dairesi Başkanı.
Star TV, 1996 Haber Müdürü, Kırmızı Koltuk, Osman Balçığıl ile Gece Hattı, Dobra Dobra programlarını hazırladı ve sundu.
HBB TV, 1997-2000 Haber Dairesi Başkanı, Anchorman, Şeytanın Avukatı programını hazırladı ve sundu.
Ottoman Medya, 2000-2013 Kurucu ortak.

Araştırma kitapları

- Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası**, Birikim Yayınları
1960 Anayasası Üzerine, Birikim Yayınları
İdamın Günlüğü, Onur Yayınları
Toplum: Layığı Bu Değil, Haziran Yayınları
Latin Amerika'nın Atar Damarları, Belge Yayınları

Romanları

- Ters Kanatlı Şahin**, Şenocak Yayınları
Bilginin Efendisi, Destek Yayınları
Zerdüş'tün Sırrı, Destek Yayınları
Dante'nin İstanbul Cehennemi, Destek Yayınları
Pisagor Tepkisi, Destek Yayınları
Mason Locası'nda Aşk ve Kılıç, Destek Yayınları

9. yüzyılda Arap Yarımadası'nda faaliyet göstermeye başlayan gizemli örgüt İhvan-ı Safa (Arınmış Kardeşler), uğradığı tüm baskı ve şiddete rağmen İslam dünyasında büyük reformların gerçekleşmesine önyak oldu.

Bağlılık Dostları diye de anılan bu örgütün, 52 adet risale (fasikül, kitapçık, broşür) kaleme aldığı biliniyor. Bilinmeyen, İhvan-ı Safa'nın bir de 53. Risale'sinin olduğu. Bir 11. yüzyıl eseri olan 53. Risale'den bugün neden kimse haberdar değil?

İhvan-ı Safa bilgeleri tarafından kaleme alınan bu risale ile başka bir gizemli örgüt olan Tapınak Şövalyeleri'nin ne ilgisi var?

İsimleri değişse de kurulduğu günden bu yana yok olmamayı beceren, yaklaşık bin yıldır dünyanın gidişatına yön veren bu iki Kardeşlik örgütünü birbirine bağlayan giz ne?

53. Risale neden kaleme alındı? Nasıl sırta kadem bastı?
Bugün kimler tarafından, nerede saklanıyor?

Dünyanın bütün seçkin kütüphanelerinde bulunabilen, yazıldıkları dönem için her biri hazine değeri taşıyan İhvan-ı Safa Risaleleri'nin, tek kopya olan 53'üncüsünün ortaya çıkması için hangi koşulların olgunlaşması bekleniyor?

Amerika kıtasının yerini Columbus'tan 700, Dünya'nın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü, Güneş'in evrenin merkezinde olduğunu Copernicus ve Galileo'dan 500, evrim teorisini Darwin'den, atomun parçalanabileceğini Dalton'dan ve bu esnada ortaya çok büyük bir enerji çıkacağını Hahn'dan 1000 yıl önce fark eden İhvan-ı Safa, acaba bunlardan öte neler biliyordu?

Neden 53. Risale'nin yaygınlaşması o gün için uygun
görülmedi?

İhvan-ı Safa'nın 53. Risale'yi gizleme kararını, Tapınak
Şövalyeleri hangi nedenle benimsedi?

Yedinci peygamber olarak bilinen Enoş, Kuran-ı Kerim'deki
adıyla İdris, Tevrat'taki adıyla Hanok...

Eski Mısır'a göre Hermes... Bir başka şekilde söylenecek
olursa Thoth... Üç kere kutsal... Açıklanan ve açıklanmayan
bilgilerin efendisi... Onun yolunda yürüyen kimi Eski Yunan
filozofları... Artları sıra gelen İhvan-ı Safa bilgeleri...
Aydınlanma zincirinin bir sonraki halkası olan Tapınak
Şövalyeleri ve onların yolunda yürümeyi sürdürenler...

**Saklı risale ortaya çıktığında,
kâinatın tüm sırları aydınlanacak**

BİRİNCİ BÖLÜM

1119 - 1120

*Gökyüzünü kılıç gibi kesen tiz çığlıkla gerçek dünyaya döndü.
Beyni sol koluna kalk komutu veremedi,
Ok omzuna saplandı. Başını hafifçe çevirdi, sağ kolunu
uzattı...*

“Güneş doğmak bilmiyor...”

“Bizden önce olduğu gibi, bizim dönemimizde de kardeşlerimiz ilimlerden hiçbirine düşman olmamalı, hiçbir kitabı hor görmemeli, farklı mezheplere önyargı ile yaklaşmamalı. Bu, taassuba düşmek olur.”

Otuzlu yaşlarının sadece ortalarında olmasına rağmen, konuşmasıyla kendisinden epey yaşlı olanlarda bile saygı uyandıran Sultan, kısmen kırılmış siyah uzun saçlarından yüzüne dökülen bir tutamı daha arkaya attı. Bir köşede kendisini dinlemekte olan yardımcısına, çadırın orta direğinde asılı heybeyi işaret etti.

Sanatlar Ustası, hocasının ne demek istediğini anladı. Heybeden aldığı bir tomar risaleyi çoğunluğu Vali, kimileri Asil, atmışa yakın örgüt üyesine dağıtmaya koyuldu.

Üstünde beyaz bezden gömlek, altında siyah kumaştan topuklarına kadar inen düz şalvar olan Sultan, devasa bedevi çadırının ortasında küçük bir tur attı. Beline sardığı şal kuşağında, sapı kıymetli taşlarla bezeli bir hançer parıldıyordu.

“Biliyorsunuz, İhvan-ı Safa’nın felsefesi tüm mezheplerinkini içine alır, bütün bilimlerden yararlanır. Geçmişte olduğu gibi, bugün de bizi ötekilerden ayıran en önemli özellik budur. Zaten biraz da bu nedenle, tarihimiz boyunca kendimize Arınmış Kardeşler demedik mi?”

Çadırın dışından ama çok yakınından gelen canhıraş bir çığlık, Sultanın sözlerini tamamlamasına engel oldu. On sekiz yaşının biraz üstünde olan Sanatlar Ustası risale dağıtmayı durdurdu. Baskına uğradığını zanneden örgüt mensupları ayağa fırladılar.

Hançerini çeken genç İhvan-ı Safa Sultanı kapıya koşarken, eli kılıçlı bir nöbetçi içeri girdi, meselenin kendileriyle ilgili olmadığını söyledi.

Bazı örgüt mensupları meraklarına yenik düşüp dışarıya çıktılar.

Ne olduysa tam da o anda oldu!

İhvan-ı Safa mensupları, üzerlerine doğru gelen silueti fark ettiklerinde, müdahale sınırı çoktan geçilmişti.

Çadıra doğru koşan adam sendeledi, peşi sıra at sürenlerden biri elindeki kılıcı savurdu. Zavallı, yüzükoyun kapaklandı.

Beklemedikleri bir anda, dolunayın aydınlattığı koca bir çadır ve etrafında silahlı kalabalıkla yüz yüze gelen atlılar, avlarını yerde bırakıp ters yöne kaçmayı seçtiler.

Saldırganlar uzaklaşınca, Sultan yaralıyı muayene etti. Ardından, adamın başını ellerinin içine aldı ve “Ucuz atlattın. Savrulan kılıç kolunda derin ama hayati olmayan bir yara açmış” dedi.

Yaralı, kurtarıcısını Latince cevapladı. Sultan onun söylediklerini etrafını çevreleyen arkadaşlarına tercüme etti.

“Kaçan atlılar için sarazen diyor ama belli ki çapulcuymuşlar. Hemen arkamızdaki tepede saldırmışlar. Kendisi, Hıristiyan hacıları koruyan şövalye grubunun komutanıymış. Hırsızların,

arkadaşlarından ve hacılardan kimseyi sağ bırakmadıklarını anlayınca kaçmaya başlamış. Atı biraz geride kapaklanmış. Bu kez de koşmuş. Kurtulmasının mucize olduğunu düşünüyor. Bir de bana Sultan dediğinizi duymuş, nerenin Sultanı olduğumu soruyor.”

İhvan-ı Safa mensupları gülüştüler. Sultan devam etti.

“Yardımcımın örgüte yeni katıldığı için Sanatlar Ustası, deneyimli olanlarınızın Vali, kardeşlerimin bilgi düzeyini artırmaktan sorumlu olduğum için benim Sultan ve kendilerine karşı sorumlu olduğum üstlerimin Asil olduğundan tabii ki bahsetmedim. Ama bize güveni artsın diye, bir İhvan-ı Safa çadırında konuk edileceğini söyledim.”

“Bizden söz edildiğini hiç duymuş mu?”

Bir Asilin sorduğu bu soru, Sultan’ın ilgisini çekti. Şövalye’ye nakletti. Aldığı cevabı etrafındakilerle paylaştı.

“Evet duymuş. Hakkımızda pek bir şey bilmiyormuş ama yine de insanların bize saygı duyduklarından, risalelerimizin ilgiyle elden ele dolaştığından haberdarmış.”

Gün ağarırken kendine iyice gelen yaralı, Arınmış Kardeşler’in sofrasına konuk oldu. Kahvaltı neredeyse hiç konuşulmadan edildi. Görevliler ortalığı toplarken, genç adam, Şövalye’ye birkaç soru daha sordu. Konuşmasıyla ilgili arkadaşlarını bilgilendirdi.

“Az sonra onu kaybettiği arkadaşlarının bulunduğu yere götürceğimizi, cenazelerini defnetmesi için kendisine yardım edeceğimizi ve birkaçımızın gitmek istediği yere kadar refakatçisi olacağımızı söyledim.”

Bu esnada Şövalye sağ elinin ayasını kalbinin üzerine koyup, yarım yamalak Arapçasıyla, “Şükran” dedi.

Vakit kaybedilmeden sofradan kalkıldı. Görevliler çadırı sökmeye başlarken, ötekiler develerini çapulcuların hacılara saldırdığı yere sürdüler.

Güneş doğmadığı için henüz tazeliğini muhafaza eden cesetler, kokuşmadan ve yırtıcılar tarafından parçalanmadan açılan çukurlara yerleştirildi. Üzerlerine çölün ince kumu örtüldü.

Şövalye, hayatını hac yolunda kaybeden Hıristiyanlar ve onları korumaya çalışırken can veren arkadaşları için dua etti.

İhvan-ı Safa mensupları da kendi dualarıyla ona katıldılar.

Hıristiyan'ın tek başına cılız bir yakarış olarak kalacak "amen"i, Müslüman dostlarının "âmin"i ile birleşip, çölün sessizliğinde gür bir sedaya dönüştü.

Kendileriyle aynı dinden olmayanlar için bile dua eden bu tuhaf adamlar, Şövalye'nin duygulanmasına yol açtı. Epeydir kontrol altında tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Yine de kısa sürede toparlamasını bildi. Üç arkadaşının mezarlarının başına birer haçı andıran kılıçlarını sapladı.

Yabancı, devesine tırmanmadan önce, son iş olarak kendisini daha detaylı tanıttı.

"Benim adım Godfrey. Altı aydır kutsal topraklardayım. İsa'nın Fakir Askerleri Tarikatı'nı kuran dokuz şövalyeden biriyim. Kral Baldwin'in tarikatıma tahsis ettiği Mescid-i Aksa'dan çevrilme tapınakta yaşıyorum. Lütfeder benimle gelirsiniz çok mutlu olurum."

Sultan, bir dost daha kazanmış olmanın verdiği hazla Şövalye'nin elini sıktı. Az sonra devesine binip süratle Harran'a doğru yola çıkmak zorunda olmasa, çok sevdiği Kudüs'e sevinerek giderdi.

"Ne yazık ki çağrınıza olumlu yanıt veremeyeceğim. Ayrıca, keşke ben de size adımı ve yaşadığım yeri söyleyebilsem. Ama mümkün değil."

Söylediklerinin yeterince açıklayıcı olmamasından rahatsız olan Sultan, kısa bir tereddütten sonra konuşmasına devam etti.

“Bir İhvan-ı Safa mensubu olduğumu biliyorsunuz. Sizden ricam, bundan böyle çevrenize daha iyi bakmanız. Yüzleri, konuşmaları, davranışları inceleyin. Toplumun içinde erimeye çalışırken, onun bilgi düzeyini yukarıya çekmek için samimiyetle ter döken birini görürseniz, beni hatırlayın. Büyük bir ihtimalle kardeşimdir.”

Sultan tekrar duraksadı. Belli ki sözlerini iyi seçmeye çalışıyordu.

“Demek istediğim, ben neysem o da odur. Kendinizi bana ne kadar yakın hissettiyseniz ona da hissedebilirsiniz. Size söz veriyorum, bir gün mutlaka ziyaretinize geleceğim ve o zaman adımı da söyleyeceğim.”

Gümüş mahfaza sağladı. Başını bir kez daha okşayıp Ok'u gökyüzüne fırlattı...

“Güneşin hükmü mü kaldı?”

Sultan ve genç arkadaşı, neredeyse tüm Arap Yarımadası'nı dolaşmış olarak develerini kutsal topraklardan kuzeye sürdüler. Bir Müslüman şehri olmayı sürdüren Şam'ı, Latin Trablusşam Kontluğu'nu, Haşhaşiler'in kenti Humus'u ve epeydir Avrupalı Hıristiyanların egemenliğinde bulunan Antakya Prensiği ile sınırlı olan Halep'i geride bıraktılar.

Urfa Kontluğu'nun başşehri Urfa'dan, son durakları Harran'a doğru yeniden yola koyulmadan önce, Sultan Ebu Ali'nin yapması gereken önemli bir iş vardı: Tıraş olmak.

Sanatlar Ustası Salih, hocasının tüm ısrarına rağmen berberin önüne oturmaya yanaşmadı. Saçlarının yeterince uzamadığını düşünüyordu. Düşüncesini veciz bir şekilde ifade etti.

“İki takımın çevgen oynamasına ancak yetecek sayıda tüyden ibaret sakal ve bıyığımdan da henüz bir şikâyetim yok.”

Genç adamla delikanlı, on saate yakın sürecek yolculukları için gece yarısına doğru harekete geçtiler. Hedefleri, güneş yakmaya başlamadan Harran'a ulaşmaktı.

“Ne diyorsun Salih, İhvan-ı Safa mensubu Sultan olarak mı yoksa Harran Okulu’nun hocası Ebu Ali olarak mı daha yakışıklı görünüyorsun?”

Sanatlar Ustası biraz düşündü.

“Her iki şekilde de yakışıklısınız. Ama galiba, Sultan kimliği-nizle kendimi size daha yakın buluyorum.”

Ebu Ali, anladım der gibi başını salladı. Sustu.

Yakışıklılık kavramıyla oynaşmak derinlere dalmasına yol açtı. Bir ara gökyüzünü keskin bıçak gibi kesen o tiz sesi duyar gibi olduysa da yanıldığını fark etti.

Gaipten gelen sesi, sevgilisine yaklaşıyor olmanın heyecanına yordu.

Genç adam, aradan ancak uzun bir süre geçtikten sonra yardımcıasını cevaplamayı akıl etti.

“Umarım Esperia seninle aynı fikirde değildir ve kendisi-ni bana Ebu Ali olduğum için yakın hissediyordur. Çünkü ne İhvan-ı Safa üyesi ne de Sultan olduğumu biliyor.”

Genç yardımcı, Ebu Ali’nin cevabının geç gelmesi üzerine, “Toydan sonra nara, hoş geldin bağıra bağıra” demeyi düşündüysen de vazgeçti. Annesinden öğrendiği tekerlemeyi kendine sakladı.

Salih, yardımcı olmaktan gurur duyduğu İhvan-ı Safa Sulta-nı ve ünlü bilimadamı Ebu Ali’ye, aklından geçen her şeyi tabii ki söyleyemezdi. Her zaman yaptığını yaptı, düşüncesini lafı do-landırarak ifade etti.

“Süregelen sessizliğinizin sebebini şimdi anladım. Gerçekten o bile bilmiyor mu?”

Deveden deveye konuşmanın verdiği zorluk nedeniyle olsa gerek, Ebu Ali yardımcıasına, “Bırak şimdi palavrayı, aklından asıl geçeni söyle” demedi.

Genç adam, süregelen bir yıllık beraberliklerinin ilk gününde

öğrencisinin sıra dışı bir beyne sahip olduğunu düşünmüş, henüz görüşünde değişiklik yapmasına neden olacak bir davranışla karşılaşmamıştı.

Tersine, kefalet vererek bir İhvan-ı Safa mensubu haline getirdiği delikanlının her şeyi pat diye söylememesi, bazı düşüncelerini kendisine saklaması, giderek daha fazla hoşuna gitmeye başlamıştı.

Develer Urfa ile Harran arasındaki mesafeyi tüketmeye çalışırken, Ebu Ali fasılasız olarak sevgilisini düşündü.

Güzel Esperia, Harran Okulu'nun hocalarından, özellikle de Yunancadan Arapçaya yaptığı eşsiz çevirilerle ünlü Babil'in biricik kızıydı.

Esperia'nın babasına yardımcı olmanın dışında akademik dünyayla bir ilişkisi yoksa da, birikimlerini konuşturduğu zaman, pek çok bilimadamını sulu dereye götürüp susuz getireceğini herkes bilirdi.

Yine de, Ebu Ali'yi asıl çeken, kızın sıradışı güzelliği idi.

Genç adam, Arap Yarımadası'nı altüst ederken güzel kızı düşünmeye pek zaman ayıramamış olduğunu hatırladı.

İhvan-ı Safa'ya olan bağlılığı, kimi zaman aşk ve bilimi ihmal etmesine yol açacak kadar ağır basıyordu.

Devesinin attığı her adımla sevgilisine biraz daha yaklaşıyor olduğunu hisseden Ebu Ali, aklından geçenleri biriyle paylaşması gerektiğini düşündü. Yardımcısına seslendi.

“Doğamız ne garip değil mi Salih? Birer insan olarak psikolojik ve biyolojik yapılarımız nasıl da girift... Utanınca yüzümüz kızarıyor... Sevgilimizi düşününce kalbimizin atışı hızlanıyor...”

Ebu Ali içinde kopan fırtınaları yardımcısıyla paylaşırken, özlediği tiz çılgılığı duydu.

“Esperia yaklaştığımı hissetmiş olmalı” diye düşündü.